

ת"פ 6611/07/13 - מדינת ישראל נגד שמעון קסלסי, אריק לוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6611-07-13 מדינת ישראל נ' קסלסי(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 3227/13

בפני המאשימה נגד הנאשמים
כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד מרינה רוזנפלד
1. שמעון קסלסי ע"י עו"ד שלומי שרון
2. אריק לוי ע"י עו"ד חנן רובינשטיין

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אשום המייחס לשניהם עבירות של סחיטה בכח וסחיטה באיומים. כמו כן נאשם מס' 2 הואשם גם בנהיגה בפסילה.

על פי עובדות כתב האשום, בסמוך ליום 3.6.13 התקשר נאשם מס' 1 למר אשר אוחנה (להלן: **המתלונן**) וביקש להפגש עמו, אך סרב לומר לו מדוע. המתלונן סרב להפגש עם נאשם מס' 1 וזה התקשר אליו עוד מספר פעמים, אך המתלונן לא ענה לשיחותיו.

ביום 9.6.13 הגיעו שני הנאשמים לבית הוריו של המתלונן. נאשם מס' 1 הורה למתלונן לצאת לרחוב ושם טען בפני כי הוא חייב לאחיו של נאשם מס' 2 סכום של 80,000 ש"ח ודרש ממנו לשלם את הסכום תוך 24 שעות, או בתשלומים. במהלך השיחה הציג נאשם מס' 1 למתלונן תעודת אסיר, אמר לו כי הוא אסיר משוחרר וכי "**ישמח לחזור לבית סוהר, אבל יש לו חיילים בחוץ**". במהלך המפגש התקשר נאשם מס' 1 לאדם אחר, המכונה "קוסם" ואמר לו כי הוא "**נמצא עם הבנאדם**".

ביום 10.6.13 התקשר נאשם מס' 1 למתלונן וזה לא ענה לו. לאחר מכן שלח נאשם מס' 1 למתלונן הודעת טקסט ובה נאמר "**תתקשר ואל תתחיל עם משחקים**". אחר כך היו חילופי מסרונים בין המתלונן לנאשם מס' 1.

ביום 16.6.13 הגיעו הנאשמים פעם נוספת לבית הוריו של המתלונן. נאשם מס' 1 נכנס לבית מבלי לדפוק על הדלת, עלה לחדרו של המתלונן ודרש ממנו לצאת החוצה. כאשר יצא המתלונן אל מחוץ לבית פגש בנאשמים, ונאשם מס' 1 שב ודרש ממנו סכום של 80,000 ש"ח. המתלונן ביקש ארכה של מספר ימים ונאשם מס' 1 השיב כי כבר קיבל ארכה.

נאשם מס' 2 אמר למתלונן כי הוא רוצה לשוחח עמו בצד, משך אותו הצידה בידו ונאשם מס' 1 דחף אותו. המתלונן ביקש מנאשם מס' 2 שלא ישתמש נגדו בכח ונאשם מס' 2 כרך ידו סביב צוארו של המתלונן בתנועת חניקה, אך המתלונן הצליח להשתחרר מאחיזתו.

המתלונן ביקש מהנאשמים שלא יתקרבו לבית הוריו. נאשם מס' 2 הזהיר את המתלונן, ואמר כי **"אתה לא מכיר אותנו"** ו- **"הדרך איתנו לא תהיה קלה"**. נאשם מס' 1 אמר **"תפסיק לג'עג'ע, תזהר"**.

נאשם מס' 2 הואשם עוד, כי ביום 11.7.13 נהג כשאין ברשותו רשיון נהיגה תקף.

יריעת המחלוקת וראיות הצדדים

הנאשמים הודו בכך שנאשם מס' 2 ניסה לגבות חוב שחב המתלונן לאחיו, אבי לוי, ובכך שנאשם מס' 1 נטל חלק פעיל במאמצי הגביה. עם זאת, הנאשמים טענו כי מאמצי הגביה התמצו בפניות ברוח טובה ולא כללו איומים או הפעלת אלימות.

נאשם מס' 2 הודה בכך שנהג ברכב חרף העובדה שרשיונו נפסל במסגרת הליכי הוצאה לפועל.

ב"כ הנאשמים השכילו למקד הדיון וליעלו, בכך שויתרו על חקירת עיקר עדי התביעה מלבד המתלונן ואמו וכן רכז מודיעין משטרתי אשר היה עם המתלונן והסכימו להגיש את עיקר הראיות ללא חקירת עדים. כפי שתלמד תוצאת הכרעת הדין, לא היה בכך כדי לגרוע מהגנת הנאשמים.

אקדים מסקנה לסקירה ואומר, כי לא ראיתי לסמוך על עדותו של איש מבין שלושת העדים הישירים לארועים מושא כתב האשום, קרי המתלונן ושני הנאשמים. לאור זאת, הקביעות העובדתיות לפיהן אכריע דינם של הנאשמים יתבססו רק על הראיות האובייקטיביות המעטות שבתיק והעובדות המוסכמות. כפועל יוצא, המסגרת העובדתית לפיה אכריע הדין שלדית וחסרה פרטים רבים.

אשר אוחנה - המתלונן

סקירה

המתלונן העיד על עצמו, כי הוא קבלן מורשה אמין ומנוסה ושמו הטוב ידוע בכל ירושלים. אחיו של נאשם מס' 2, אבי לוי, הוא חברו מילדות ומשם הכרותו עם נאשם מס' 2. במסגרת אותה הכרות, ביצע עבודת בניה בעבור נאשם מס' 2, אותה לא השלים מטעמי העדר היתר בניה וקשיים הנדסיים ונאשם מס' 2 נותר חייב לו סכום של כ- 15,000 ש"ח.

באחד הימים התקשר אליו אדם והציג עצמו בשם שמעון אלקסלסי, דרש להפגש עמו בארבע עיניים אך סרב לומר מדוע. המתלונן לא הסכים להפגש עם אותו אדם, עד שיום אחד הגיעו שני הנאשמים לביתו. נאשם מס' 1 טען בפניו כי הוא חייב לאבי, אחיו של נאשם מס' 2 סכום של 50,000 ש"ח, וכן רבית והצמדה בסך 30,000 ש"ח ועליו לשלם את הסכום תוך 24 שעות. המתלונן ביקש מנאשם מס' 1 להזדהות וזה הציג לפניו תעודת אסיר ואמר לו שרק עכשיו השתחרר מבית סוהר, ושאל המתלונן יפנה למשטרה **"יש לנו חיילים בחוץ. נשמח מאוד אם תכניס אותי לבית סוהר"**.

המתלונן פנה למשטרה בעקבות אותה פגישה.

לאחר יומיים או שלושה ישן המתלונן בביתו ואז התעורר ולצדו נאשם מס' 1, אשר העיר אותו במלים "מה אתה ישן, אתה חייב כספים מה אתה ישן" והורה לו להתלבש ולצאת החוצה.

כאשר יצא המתלונן אל מחוץ לבית הוריו ראה שם את נאשם מס' 2, אשר תפס אותו בצוארו בתנועת חניקה בעוד נאשם מס' 1 דוחף אותו מאחור. הנאשמים דרשו מהמתלונן שישלם את חובו והמתלונן דרש מהם הוכחות לכך שחייב כסף והציע לעבור בדיקת פוליוגרף על חשבונו על מנת להוכיח שאינו חייב מאומה.

ניתוח

המתלונן העיד עדות מתחמקת ומתחכמת ונתפס בשקרים רבים, סתירות ותמיהות. הוא אף סרב להשיב לשאלות שונות בחקירתו נגדית ובית המשפט נאלץ להזהירו יותר מפעם אחת שעליו להשיב לשאלות ב"כ הנאשמים. המעט שניתן לומר על עדות זו הוא, כי לא ניתן לקבוע לפיה כל ממצא.

להלן אמנה הכשלים העקריים בעדות המתלונן:

המתלונן טען כי הוחלפו מסרונים מאיימים בינו ובין נאשם מס' 1. במהלך עדותו התברר, כי המתלונן מחק את המסרונים המאיימים לכאורה ממכשיר הטלפון שלו באופן יזום, ללא הסבר מניח את הדעת. ר' ע' 42 לפרוטוקול.

לאחר המפגש הראשון עם הנאשמים פנה המתלונן למשטרה ונפגש עם רכז מודיעין בשם עוזי זקן (להלן: זקן). זקן סיכם עם המתלונן שאם הנאשמים ישובו ויגיעו אליו, המתלונן יתקשר לזקן וישאיר את מכשיר הטלפון פתוח, על מנת שזקן ישמע את המפגש מצדו השני של הקו. כאשר הגיעו הנאשמים אל המתלונן בפעם השניה, המתלונן אכן התקשר אל זקן, אך לאחר זמן קצר ניתק את השיחה מיוזמתו. בכך סכל המתלונן במו ידיו אפשרות לקבל עדות אוביקטיבית ביחס לשיחה. המתלונן לא נתן הסבר מתקבל על הדעת לניתוק השיחה. ר' ת/7 וע' 42 לפרוטוקול.

במהלך החקירה המשטרתית נערך עימות בין המתלונן לנאשם מס' 2. במהלך העימות טען המתלונן בפני החוקרים, כי הנאשמים תקפו את אמו ואיימו עליה (מטעמים לא ברורים, הדברים לא תועדו בפרוטוקול העימות, אך נראים בבירור בסרטון המתעד את העימות, בדקות 3:00, 18:00, 28:00, 29:00). אמו של הנאשם לא אמרה על כך דבר והמסקנה המתחייבת היא, כי אין רגליים לטענה.

המתלונן טען כי במהלך המפגש הראשון עם הנאשמים ידיתו נטלי פורטל, התקשרה נטלי בנוכחותו אל אלי נעים, המכונה "קוסם" ובקשה ממנו לעזוב את המתלונן - ואז אלי נעים הורה לנאשמים לעזוב את המקום ואלה צייתו לו. ר' ת/7 ות/10. נטלי פורטל נחקרה, נשאלה על כך במפורש ושללה הטענה. לדבריה אכן שוחחה עם אלי נעים כאשר הנאשמים היו במקום, אך השיחה עסקה בענייני חולין וכלל לא נגעה למתלונן או לנאשמים.

הנאשם טען בפני החוקר גדי לובין, כי שכר שירותי חברת שמירה בגלל פחדו מהנאשמים וכי הוא משלם על כך 1,000 ש"ח בחודש. בחקירתו הנגדית טען המתלונן, כי לא שכר חברת אבטחה, אלא רק בדק עלויות (ר' ע' 22 לפרוטוקול).

המתלונן טען בחקירתו הראשית, כי הוא קבלן רשום והפסיק לבצע עבודת בניה שהחל לבצע בעבור נאשם מס' 2, משום שלא היה לנאשם מס' 2 היתר בניה והמתלונן חשש לרשיונו. בחקירתו הנגדית טען תחילה המתלונן כי היה בעבר

קבלן רשום ולאחר מכן אישר כי מעולם לא היה קבלן רשום (ר' ע' 13 לפרוטוקול וע' 27 לפרוטוקול). אמנם אין מדובר בנקודה הנוגעת ללב המחלוקת, אך יש בכך ללמד על נכונותו של המתלונן להפריח דברי כזב באולם בית המשפט ללא היסוס.

המתלונן טען בעדותו, כי הגיש נגד נאשם מס' 2 תביעה בסך 2.5 מליון ש"ח בגלל הפגיעה בשמו הטוב. לאחר מכן התברר כי לא הגיש כל תביעה, אלא כי הוא **חושב** לעשות כן (ר' ע' 25 לפרוטוקול וע' 53 לפרוטוקול). ושוב - שאלת הגשת התביעה אמנם שולית, אך הפרחת דברי כזב במהלך עדות איננה שולית. במיוחד דברים אמורים לאור העובדה שהמתלונן העלה את ענין התביעה מיוזמתו, על מנת לחזק את משקל דבריו.

כאשר התבקש המתלונן להסביר סתירות ותמיהות שנפלו בדבריו, פעמים סרב להשיב, פעמים טען כי אינו זוכר. מכל מקום, הסברים מתקבלים על הדעת לא סיפקו.

תגובותיו הרגשיות של המתלונן במהלך עדותו היו מוגזמות ולא תאמו את תוכן עדותו. המתלונן בכה במהלך עדותו באופן שנראה מלאכותי ומאולץ. אציין בהקשר זה, כי במהלך העימות עם נאשם מס' 2 במשטרה, ישב נאשם מס' 2 אזוק בצד החדר. כמו כן שהו בחדר כל העת שני שוטרים. וניתן לראות בסרטון העימות, כי המתלונן עשה ענין גדול על מנת להראות עד כמה הוא מפחד מן הנאשם, והתעקש לצאת מהחדר תוך עיקוף גדול סביב הכסא עליו ישב נאשם מס' 2 - באופן שרחוק מאוד מלהראות משכנע. במיוחד דברים אמורים לאור העובדה כי לטענת המתלונן נאשם מס' 1 הוא שאיים עליו ולא נאשם מס' 2, והמתלונן אף גבוה מנאשם מס' 2 במידה ניכרת (ר' ע' 16 ש' 16 לפרוטוקול).

לא ראיתי להתייחס לכל הקשיים, התמיהות והסתירות שנפלו בעדות המתלונן, אלא מניתי רק קצת "שבחו". ב"כ נאשם מס' 1 ערך בחריצותו רשימה ארוכה של סתירות ותמיהות נוספות שנפלו בעדות המתלונן, והמתעניין ימצאם שם. לטעמי די בכל הנקודות אותן מניתי (וגם חלקן היה מספיק), על מנת לבסס המסקנה כי לא ניתן לסמוך על עדות המתלונן כלל.

גם ב"כ המאשימה בהגינותה הסכימה, כי יש קושי להסתמך על עדות המתלונן ועל כן הודיעה על חזרה מאשום ביחס לענין הסחיטה בכח, שכן לא נמצאה לו תמיכה מחוץ לדברי המתלונן.

נאשם מס' 1

סקירה

גרסתו של נאשם מס' 1 היא, כי לאחר שחרורו מבית הסוהר בגין עבירות סמים, עבר להתגורר בהוסטל שיקומי במעלה אדומים. לאחר סיומו המוצלח של השיקום המשיך לעבוד בהוסטל. במהלך התקופה שקדמה לארועים מושא האשום פגש בנאשם מס' 2 ובין השניים נוצר קשר חברי מסוים.

באחד הימים ביקש נאשם מס' 2 מנאשם מס' 1 להתקשר בעבורו אל המתלונן בנושא חוב שזה חב לאחיו, מכיוון שהמתלונן מתעלם ממנו ו"מסנן" את שיחותיו. נאשם מס' 1 עשה כן, וכך נוצר קשר ישיר בינו ובין המתלונן. בשל קשר זה, המתלונן פנה אל נאשם מס' 1 וביקש ממנו, כי יתווך בינו ובין נאשם מס' 2 בענין החוב.

ביחס לפגישה הראשונה אישר נאשם מס' 1, כי הגיע לבית הוריו של המתלונן יחד עם נאשם מס' 2, ללא תיאום מוקדם עם המתלונן, אך זאת על מנת לתווך בין השניים ולהביא לפתרון המחלוקת ביניהם בדרכי שלום ונועם.

ביחס לפגישה השניה עם המתלונן אישר נאשם מס' 1, כי הגיע לבית הוריו של המתלונן ונכנס לבית מבלי שמי מהדיירים פתח לו את הדלת, אך לדבריו גם הוא נוהג לשבת בביתו לעת ערב, כאשר דלת הבית סגורה אך לא נעולה, וכל דכפין יתיי ויכנס מבלי ליטול רשותו.

נאשם מס' 1 אישר, כי סיפר למתלונן על עברו הפלילי ואף הציג לו את רשיון האסיר שלו, אך זאת במסגרת שיחה מלב אל לב שנקשרה ביניהם במפגש השני.

ניתוח

גרסתו של נאשם מס' 1 מיתממת ורחוקה מלעורר אמון. לא מצאתי כל הגיון מדוע יתערב בסכסוך כספי בין שני אנשים אשר איש מהם אינו קרוב אליו, וינסה לפשר או לגשר ביניהם. ספק גדול האם ישוב סכסוכים ומחלוקות הוא דרך מומלצת לשיקומו של אסיר משוחרר (אם כי ניתן למצוא אסמכתאות טלוויזיוניות לעיסוק בבוררויות).

הסברו של נאשם מס' 1, כי סיפר למתלונן על עברו הפלילי והציג לו רשיון אסיר אגב שיחה שנקשרה ביניהם, גם הוא תמוה. גם אם אין מדובר בפרט מוכמן, כפי שטענה ב"כ המאשימה, העובדה שהמתלונן נחשף דוקא לפרט זה בקורות חייו של נאשם מס' 1, לכל הפחות מעוררת תמיהה.

התמיהה לענין זה גוברת, לאור העובדה שלטענת נאשם מס' 1 הוא סיפר למתלונן על מאסרו בפגישה השניה, אך המתלונן מסר כבר בהודעתו הראשונה (נ/1) שנגבתה לפני הפגישה השניה עם הנאשמים, על כך שראה את תעודה האסיר של נאשם מס' 1 וידע לומר שרשום בה שהרשעתו היא בשל עבירת סמים.

נאשם מס' 1 טען, כי אין לו כל ידיעה בדבר אופיו המדויק של הסכסוך הכספי שבין המתלונן ונאשם מס' 2 וגם אינו יודע כמה כסף חייב המתלונן לנאשם מס' 2. הטענה משוללת כל הגיון או סברה. כיצד התכוון נאשם מס' 1 לתווך בסכסוך שאפילו את פרטיו הבסיסיים ביותר לא ידע?

טענת נאשם מס' 1, כי המתלונן הוא שביקש ממנו לתווך בסכסוך עם נאשם מס' 2, רחוקה מן ההגיון.

לאור כל אלה, ועל סמך התרשמותי הישירה מעדותו של נאשם מס' 1, לא ראיתי לתת לעדותו לפני כל משקל.

נאשם מס' 2

סקירה

גרסתו של נאשם מס' 2 היתה, כי המתלונן היה חייב לאחיו סכום כסף משמעותי אותו לא שילם. נאשם מס' 2 פנה אל המתלונן מס' פעמים לאורך התקופה שקדמה לחודש יוני 2013, אך זה דחה אותו והתחמק ממנו.

לבסוף ביקש מנאשם מס' 1 שיתקשר אל המתלונן, שכן זה "מסנן" את שיחותיו ומתעלם ממנו. נאשם מס' 1 התקשר אל המתלונן והשניים שוחחו מספר פעמים. ביום 9.6.13 בא עם נאשם מס' 1 לבית הוריו של המתלונן, ללא תיאום מראש. הסברו של נאשם מס' 2 לכך היה, שאם המתלונן יראה אותו אזי יתחמק ממנו או יסרב להפגש עמו, אך לא יתחמק מנאשם מס' 1.

לאחר מספר ימים חזר אל המתלונן יחד עם נאשם מס' 1, זאת משום שהבין שהמתלונן ביקש להפגש עמם והשלושה

שוחחו. במהלך השיחה הטונים עלו, והמתלונן התנהג בצורה תוקפנית.

נאשם מס' 2 טען כי הוא ונאשם מס' 1 התכוונו לפתור הסכסוך בדרכי שלום ונועם וכי לא היתה לו כל כוונה להפעיל לחץ או אימה על המתלונן, אלא רק לגבות חובו של אחיו בצורה חברית.

ניתוח

גרסתו של נאשם מס' 2 מיתממת ומתחכמת ולא ניתן לתת בדבריו אמון.

נאשם מס' 2 הדגיש בעדותו מספר פעמים כי ראה במתלונן "חבר" ועל כן לא רצה לפעול מולו בדרכים רשמיות. נאשם מס' 2 גם הדגיש כי לא ראה כל קושי באופן פניוטי אל המתלונן, שכן בתור "חבר" לא היה זה צריך לחוש מאוים מנכחותו של נאשם מס' 1.

לדברי נאשם מס' 2 המתלונן הונה את אחיו, פיזר צ'קים שלו ברחבי העיר, התחמק ממנו, סרב לענות לשיחותיו וסרב לשלם את חובו. לאחר כל אלה, לא יכול להיות ספק כי המתלונן איננו "חבר" של נאשם מס' 2 אלא רחוק מכך.

המסקנה היא, כי נאשם מס' 2 לא הציג כל הסבר מתקבל על הדעת מדוע לא ניהל הליך משפטי על מנת לגבות חובו מהמתלונן.

לדברי נאשם מס' 2 ההכירות בינו ובין נאשם מס' 1 היתה שטחית ביותר. לא ברור מדוע ראה לערב דוקא אותו מכל האנשים בסכסוך עם המתלונן.

לאור אלה, ולאור התרשמותי הישירה מאופן העדתו של נאשם מס' 2, לא ראיתי לתת לדבריו משקל.

דין והכרעה

לאור חוסר האמון בעדויותיהם של שלושת העדים למפגשים בין הנאשמים למתלונן, לא ניתן לקבוע כל ממצא ביחס לתוכן המפגשים ואופן התנהלותם.

העובדות הברורות אותן ניתן לקבוע ביחס לארוע הן רק אלו שאינן שנויות במחלוקת או מוכחות בראיות אובייקטיביות:

א. בין המתלונן לנאשם מס' 2 היה סכסוך כספי, שנבע מטענה שהמתלונן חייב כסף לאחיו של נאשם מס' 2 (ויודגש כי אינני קובע כל ממצא בדבר עצם קיומו של החוב).

ב. נאשם מס' 2 לא הצליח לפתור העניין בכוחות עצמו שכן המתלונן התחמק ממנו.

ג. נאשם מס' 2 פנה אל נאשם מס' 1 וערב אותו בסכסוך עם המתלונן.

ד. בין נאשם מס' 2 לנאשם מס' 1 היתה הכרות שטחית בתקופה הקצרה שקדמה לארועים.

ה. נאשם מס' 1 השתחרר זמן לא רב קודם לארועים מבית הסוהר, לאחר מאסר ארוך שריצה בגין עבירות סמים.

ו. נאשם מס' 1 סיפר למתלונן סיפר במהלך הפגישה הראשונה ביניהם על כך שריצה עונש מאסר.

ז. לאחר המפגשים המתלונן פנה למשטרה בטענה שהוא נסחט על ידי הנאשמים.

ח. הקשר הישיר בין נאשם מס' 1 למתלונן כלל מספר התקשרויות בטלפון בהן נאשם מס' 1 התקשר למתלונן ושלח אליו מסרונים, לרבות בסמוך לשעת חצות, אך היו גם מספר שיחות ומסרונים שיצאו מהמתלונן אל נאשם מס' 1.

ט. בין היתר, נשלח מסרון מנאשם מס' 1 אל המתלונן, שתכנו: "**תתקשר ואל תתחיל אים משחקים**" (ר' ת/6, הטעות במקור).

השאלה היא, האם עובדות אלו לבדן מלמדות על כך שהנאשמים סחטו את המתלונן באיומים, באופן שמעביר על הנאשמים את הנטל להראות שהתנהלותם היתה כשרה.

לאחר שנתתי דעתי למכלול העובדות וטענות הצדדים, מסקנתי היא, כי העובדות ה"שלדיות" אכן מקימות חשד ממשי כלפי שני הנאשמים, אולי אפילו חשד כבד, אך לא בעצמה שדי בה כדי להעביר אליהם את הנטל להראות כי פעלו כדין.

אכן, סביר מאוד להניח כי נאשם מס' 2 ביקש מנאשם מס' 1 להתערב בסכסוך בינו ובין המתלונן משום שהיה אסיר משוחרר ונאשם מס' 2 סבר כי יש בענין זה כדי להרתיע את המתלונן ולדרבנו לשלם חובו. לא ראיתי כל סיבה אחרת מדוע יערב נאשם מס' 2 את נאשם מס' 1 בענין.

ובאותו אופן, סביר מאוד להניח כי נאשם מס' 1 הבין את תפקידו והיה מודע לכך שהתרומה היחידה שיכולה להיות לו לפתרון הסכסוך היא הפעלת לחץ על המתלונן, וזו גם הסיבה ששיתף את המתלונן בעברו הפלילי - נקודה אשר באופן טבעי אינה ענין להתפאר בו.

ועם כל אלה, נאשם מס' 1 אינו בעל מוניטין כאיש מטיל אימה או כבעל מעורבות עמוקה בעולם הפשע - לכל הפחות לא עלתה טענה כזו מצד המאשימה או המתלונן (וזאת בשונה מהמקרה מושא ע"פ 904-05-10, אריה אלפרון נ' מדינת ישראל אליו הפנתה אותי ב"כ המאשימה). המתלונן אמנם טען, כי הנאשמים השתמשו בשמו של אליהו נעים, המכונה "קוסם", אשר שמו דוקא כן הולך לפניו בהקשר זה (ר' הערת בית המשפט לפרוטוקול ישיבת יום 29.9.13, ע' 9 למעלה), אך מנ/8 עולה כי דוקא ידידתו של המתלונן היא ששוחחה עם מר נעים ונושא החוב לא עלה כלל בשיחה. אוסיף עוד, כי נאשם מס' 1 אינו גדל גוף ואינו בעל חזות מאיימת.

מכאן עולה המסקנה, כי בעצם נוכחותו או מעורבותו של נאשם מס' 1 בפגישות, לא היה כדי להטיל אימה על המתלונן (וזאת בשונה מע"פ 904-05-10, אלפרון, שם הבסיס להרשעה היה מוניטין עברייני של נאשם לצד התנהגות מאיימת). אזכיר, כי אין בידי לקבוע כל ממצא ביחס להתנהגותו של מי מהצדדים במהלך הפגישות.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של רכז המודיעין עוזי זקן לפני, כי פגש במתלונן למחרת הפגישה הראשונה עם הנאשמים והתרשם כי היה אחוז אימה. כן הפנתה אותי למזכר ת/10 שערך החוקר גדי לובין, ממנו עלה כי המתלונן בכה במהלך תחקורו. לאור התרשמותי השלילית מהמתלונן, לא ראיתי לתת כל משקל להתנהלותו מול אנשי המשטרה או להתרשמותו של השוטר זקן ממצבו הנפשי. גם בעדותו לפני בכה המתלונן וביקש לציין מספר פעמים את פחדו הרב מהנאשמים. כפי שצינתי למעלה, התרשמותי היתה כי בכיו של המתלונן היה מלאכותי ומאולץ ונועד רק על מנת לשוות נופך של מהימנות לעדותו (נופך אשר חסר מאוד בעדות, יש לציין).

סיכום

בתיק זה רב הנסתר על הידוע.

המירב שניתן לקבוע הוא, כי נאשם מס' 2 קיווה שנוכחותו של נאשם מס' 1 תדרבן את המתלונן לשלם את חובו לאחיו. עם זאת, לא ניתן לקבוע ברמת הודאות הנדרשת כי כוונתו של נאשם מס' 2 היתה שנאשם מס' 1 יטיל אימה על המתלונן בעצם נוכחותו או במעשיו. גם לא ניתן לקבוע ברמת הודאות הנדרשת מה הבין נאשם מס' 1. לא ניתן לקבוע כלל מה היה תכנם של המפגשים בין הנאשמים למתלונן והאם הנאשמים הטילו אימה על המתלונן.

התרחיש, כי המתלונן אכן חייב כסף לנאשם מס' 2 ופנייתו למשטרה נועדה על מנת לסכל את גביית החוב ולא בגלל היותו קרבן סחיטה, לכל הפחות לא נשלל.

לאור זאת נותר ספק ממשי באשמת הנאשמים בכל הנוגע לאשומי הסחיטה ועל מזכה אותם.

לאור הודאתו של נאשם מס' 2 מרשיע אותו בעבירה של נהיגה ללא רשיון תקף.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ד, 09 אפריל 2014, במעמד
הצדדים.